

opusdei.org

Święty Josemaría o księżach

Z okazji uroczystości Jezusa Chrystusa, Najwyższego i Wiecznego Kapłana prezentujemy wybór krótkich tekstów świętego Josemaríi o życiu i powołaniu kapłanów.

22-05-2024

1. Jaka jest tożsamość kapłana? Ta Chrystusowa. Wszyscy chrześcijanie mogą i powinni być już nie *alter Christus* ale *ipse Christus*: nie drugimi Chrystusami, lecz samym Chrystus! Lecz kapłanowi udziela się

to bezpośrednio, w sposób sakramentalny (Kochać Kościół, 38).

2. Od nas duchownych wymaga się pokory uczenia się, by nie być w *modzie*, lecz aby być faktycznie sługami sług Bożych (...), by zwykli chrześcijanie, świeccy sprawiali, że we wszystkich środowiskach społecznych obecny będzie Chrystus (Rozmowy..., 59).

Powiązana treść: Nauki świętego Josemaríi dla kapłanów (po hiszpańsku)

3. Kapłan, który w ten sposób przeżywa Mszę świętą — uwielbiając, pokutując, błagając, dziękując, identyfikując się z Chrystusem — i który naucza innych czynić Ofiarę Ołtarza ośrodkiem i korzeniem życia chrześcijańskiego, pokaże rzeczywiście nieporównaną wielkość swego powołania, ten charakter, którym jest naznaczony,

którego nie straci przez całą wieczność. (Kochać Kościół, 49).

4. Swoją pracę kapłana i duszpasterza pojmowałem zawsze jako dążenie do stawiania każdego człowieka wobec wszystkich wymagań jego życia i świadczenie mu pomocy w odkryciu tego, o co konkretnie prosi go Bóg, bez ograniczania w jakikolwiek sposób tej świętej niezależności i tej błogosławionej odpowiedzialności osobistej, które charakteryzują chrześcijańskie sumienie (To Chrystus przechodzi, 99).

5. Jak ważna jest pobożność podczas liturgii świętej! Wcale mnie nie zdziwiło to, co przed kilkoma dniami ktoś mi powiedział o przykładowym kapłanie, który niedawno zmarł: “Ależ on był święty!”. — Miał pan z nim dużo do czynienia? — zapytałem go. — Nie — odpowiedział mi — ale

widziałem go raz, jak odprawiał
Mszę Świętą. (Kuźnia, 645).

6. Raz jeszcze – choćbyś dobrze to
wiedział – nie omieszkam ci
przypomnieć, że kapłan jest „drugim
Chrystusem”. I że Duch Święty
powiedział: *Nolite tangere Christos
meos.* – Nie tykajcie moich
Chrystusów (Droga, 67).

7. Działalność zawodowa księży, jeśli
tak można się wyrazić, jest posługą
boską i publiczną, tak absorbującą,
że można uznać za zasadę, iż jeśli
kapłanowi zbywa jeszcze czasu na
inne zajęcia, które nie są
kapłańskimi, to można być pewnym,
że nie spełnia on obowiązków swej
posługi (Przyjaciele Boga, 265).

8. Chrystus, który zawisł na Krzyżu z
szeroko otwartymi ramionami w
geście Wiekuistego Kapłana, chce
liczyć na nas — którzy jesteśmy
niczym! — by zanieść wszystkim

ludziom owoce swojego odkupienia
(Kuźnia, 4).

9. Opus Dei nie jest ani na prawicy, ani na lewicy, ani w centrum. Ja, jako duchowny, staram się być z Chrystusem, który na Krzyżu rozpostarł obie ręce, a nie tylko jedną z nich: biorę ze swobodą od każdej z grup to, co mnie przekonuje i co sprawia, że moje serce i moje ramiona stają się życzliwe dla całej ludzkości (Rozmowy..., 44).

10. Pewien nasz przyjaciel, kapłan, stale pracował z myślą o Bogu, trzymając się mocno Jego ojcowskiej ręki i pomagając innym w przyswojeniu sobie tych przewodnich idei. Dlatego mawiał sobie: kiedy umrzesz, wszystko pójdzie dobrze, ponieważ dalej troszczyć się będzie On (Bruzda, 884).

11. Przekonał mnie ów kapłan, nasz wspólny przyjaciel. Mówił mi o swojej pracy apostołskiej i zapewniał,

że nie ma zajęć mało ważnych. Za tym polem pełnym róż — powiedział — kryje się milczący wysiłek tylu dusz, które przez swoją pracę i modlitwę, przez swoją modlitwę i pracę wyjednały w Niebie obfite deszcze łaski, która to wszystko użyźnia (*Bruzda, 530*).

12. Przeżywaj Mszę Świętą! — Pomoże ci uwaga, którą powtarzał sobie pewien rozmiłowany kapłan: Czyż to możliwe, mój Boże, żeby uczestniczyć we Mszy Świętej i nie być świętym? — I mówił dalej: Zgodnie ze swoim dawnym postanowieniem codziennie pozostanę ukryty w Ranie Boku swego Pana! — Śmiało! (*Kuźnia, 934*).

13. Być chrześcijaninem, a w szczególny sposób być kapłanem — pamiętajmy, że wszyscy ochrzczeni uczestniczymy w królewskim kapłaństwie — oznacza znajdować się ciągle na krzyżu (*Kuźnia, 882*).

14. Nie przyzwyczajajmy się do cudów, które dokonują się na naszych oczach: do zadziwiającego faktu, że Pan zstępuje codziennie na ręce kapłana. Jezus chce, żebyśmy czuwali, żebyśmy przekonali się o wielkości Jego mocy i żebyśmy usłyszeli na nowo Jego obietnicę: *venite post me, et faciam vos fieri piscatores hominum*, jeżeli pójdziecie za Mną, uczynię was rybakami ludzi; będziecie skuteczni i przyprowadzicie dusze do Boga. Powinniśmy więc zaufać tym słowom Pana: wejść do łodzi, chwycić za wiosła, podnieść żagle i wyruszyć na to morze świata, które Chrystus daje nam jako dziedzictwo (*To Chrystus przechodzi, 159*).

Skoro prawdą jest, że posiadamy własne nędze, prawdą jest również, że Pan liczy się z naszymi błędami. Nie umyka Jego miłosiernemu spojrzeniu to, że my, ludzie, jesteśmy stworzeniami ograniczonymi,

posiadamy słabości, niedoskonałości, mamy skłonność do grzechu.

Nakazuje nam jednak walczyć, uznać swoje wady; nie po to, żebyśmy się przelękli, lecz żebyśmy żałowali i wzmagali w sobie pragnienie poprawy (*To Chrystus przechodzi, ibidem*).

15. Kapłanie, bracie mój, mów zawsze o Bogu, bo jeżeli jesteś całkowicie Jego, w twoich słowach nie będzie monotonii (*Kuźnia, 965*).

Powiązana treść: Homilia świętego Josemaríi „Kapłanem na zawsze”

16. Strzeżenie serca. — Tak modlił się ów kapłan: “Jezu, niech moje biedne serce będzie zamkniętym ogrodem; niech moje biedne serce będzie rajem, w którym zamieszkaś; niech mój Anioł Stróż pilnuje go mieczem ognistym, którym oczyści wszelkie uczucia, zanim się tam dostaną; Jezu, opieczętujuj moje biedne serce boską

pieczęcią swojego Krzyża” (Kuźnia, 412).

17. Udzielając Komunii Świętej, ów kapłan miał ochotę wołać: daję ci Szczęście! (Kuźnia, 267)

18. Unikać jakiegokolwiek zgorszenia, nie dawać najmniejszego powodu do sądu, że dzieci Boże są leniwe lub do niczego się nie nadają — bo to właśnie byłoby powodem zgorszenia... Musicie się starać, by przez swe postępowanie dawać wzór człowieka odpowiedzialnego (Przyjaciele Boga, 70).